

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. Пазарджик , 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД –П. I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в закрито заседание на двадесет и първи юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева
Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

като разгледа докладваното от Венцислав Ст. Маратилев Въззивно гражданско дело № 20215200500369 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.437 ал.1-ал.4 във връзка с чл.435 и следващите от Гражданския процесуален кодекс.

Обжалва се постановление на Частен съдебен изпълнител /ЧСИ/ В.Б., рег.№886 по КЧСИ, с район Окръжен съдП. с изх.№1847/30.03.2021г., постановено по изпълнително дело №18/2021г./ ИД №20218860400018, с което е прекратено принудителното изпълнение.

В жалбата си с вх.№1540 от 23.04.2021г. подадена от взыскателката по изпълнението М. Р. СЛ., ЕГН-***** от грП. ул.“З.“ №1, чрез пълномощника си адв. М.В. от АКП. се поддържа, че постановлението е незаконосъобразно. Твърди се, че постъпилото искане на длъжника чрез пълномощника му е направено без последният да има действително адвокатско пълномощно тъй като длъжникът се намира от 2г. в Англия и няма физически контакт с адвокатите си; че представените по делото молби от пълномощника на длъжника и подписът в пълномощното на адвоката са подписани по различен начин;че пълномощното е неистинско, както и

заверката на адвоката поради което моли да се допусне графологическа експертиза. На следващо място се твърди, че в платежното, с което Я. е платил на трети ЧСИ, бил посочен номера на изпълнителното дело на ЧСИ и номера на гр.д.№651/2020г. на Окръжен съд П. по което дело е издаден изпълнителния лист, но че в платежното не идентифицира задълженото лице, с трите имена и ЕГН, в полза на което е извършено плащането. Счита, че наредителят Я., посочен в платежното, не е издал нареждането, тъй като от 2г. е в Англия, а нареждането е направено в гр.Пазарджик. Твърди още, че адвокат С. не разполага с изрично пълномощно да извърши изявлението по чл.508 от ГПК тъй като пълномощното по ч.гр.д.№651/2020г. на Окръжен съд Пазарджик не й дава такова право, както и че самото процесуално пълномощно е неистинско поради това, че Я. от 2г. е в Англия. В тази връзка отново се иска графологическа експертиза. Оспорва се истинността и съдържанието на представените преписи от документи, изходящи от третия ЧСИ, като същите не са конкретизирани и индивидуализирани в жабата. Оспорва се връчването от този ЧСИ на Уведомление до жалбоподателя за събрани от него 200лв от Я. като трето задължено към жалбоподателката С. лице. Твърди се, че към момента на изпращане на заповното съобщение до Я., задължението му към С. от 200лв не е съществувало, поради което запов върху несъществуващо вземане е нищожен поради липса на предмет. Счита, че посоченото от ЧСИ прекратително основание по чл.433 ал.1 т.1 от ГПК не е налице и че на този ЧСИ/Б./ са му представени преписи от документи, с които е било налице изпълнение от друг ЧСИ по друго изпълнително дело срещу кредитора на неговото вземане спрямо трето лице-длъжника Я.. Оспорва се истинността на тези документи и се иска да бъде допусната графологична експертиза върху оригиналите на документите, носещи подпис на Я. и на лицата действали като негови пълномощници, както и на третия ЧСИ С.-платежно нареждане, заповно съобщение, уведомление до ЧСИ в полза на Я. за признаване на задължението му спрямо жалбоподателката, разписка за получено заповно съобщение, адвокатски пълномощни в полза на адв.Ч. и адв. С. и удостоверение за получени 200лв от ЧСИ С.. Счита, че дори да е редовно плащането, същото не представлява внесена за вискателя сума от 200лв, попадаща в приложното поле на чл.433 ал.1 т.1 от ГПК, изискващ парите да са внесени от длъжника в банкова институция-българска поща или банка, каквато банкова институция не е съдебният изпълнител.

Като последен аргумент се поддържа, че не са събрани направените разноските по изпълнението, които жалбоподателката не може да определи към този момент. Моли да се отмени обжалваното постановление, като поддържа направените доказателствени искания за графологична експертиза, прилага сравнителен материал и искане да се изиска от ЧСИ Б. сметка за разноските. С отговор на възражение №912 от 02.06.2021г. жалбоподателката повтаря основните си доводи развити в жалбата против обжалваното Постановление за прекратяване на изпълнителното производство №1847 от 30.03.2021г.

В срока по чл.436 ал.3 от ГПК е постъпило писмено възражение по жалбата от длъжника Г.Я. чрез пълномощника си адв. Ч.. Излагат се доводи за неоснователност на жалбата. Оспорват се като несъстоятелни доводите в жалбата, като на първо място се сочи, че длъжникът е представил в оригинал удостоверение №1144/25-03.2021. на ЧСИ С. по негово ИД №368/2020г. за потвърдено извършено от Я. плащане на сумата от 200лв постъпила по специалната сметка на ЧСИ на 14.12.2020г. За пълномощното на адв.С. представлявала Я. по в.гр.д.№651/2020г. на ПОС, за което се твърди, че е неистинско се заявява, че същото е нотариално заверено и се моли да се приложи в.гр.д.№651/2020г. на ПОС. Излагат се факти и обстоятелства във връзка с възникване на задължението на Я. към С. от момента на осъждането му да ѝ заплати сумата от 200лв с определение №260056 от 01.10.2020г. по в.гр.д.№651/2020г. на Окръжен съд Пазарджик; получено запорно съобщение от ЧСИ с №885-Г. С. на 14.10.2020г., с което се налага запор на горното вземане по негово ИД №368/2020г.; извършено от Я. на 15.10.2020г. с уведомление ЧСИ С., че признава вземането и ще го плати незабавно след влизане на въззивното определение №260056 в сила; постановено на 10.12.2020г. друго Определение от ОС-Пазарджик по в.гр.д.№561/2020г. с което се потвърждава определение №260056 от 01.10.2020г. в частта му за разноси и от тази дата вземането за разноси става изискуемо; извършено плащане от задължено по запора лице Г.Я. чрез нареждане по банков път на ЧСИ С. на задължението си към вискателя определено по определение №260056 от 01.10.2020г. и постъпване на сумата от 200лв по специалната сметка на ЧСИ С.. Поддържа, че за тези факти страната е представила писмени документи, че е представено в оригинал удостоверение №1144 от

25.03.2021г. на ЧСИ С. по негово ИД №368/2020г., потвърждаващо изложените факти и удостоверяващо постъпването на сумата от 200лв по специалната му сметка, представляващ официален удостоверителен документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му за извършени от него и пред него действия по получаване на плащане по наложен заповест. Счита, че оспорването на упълномощаванията посочени в жалбата са безпредметни тъй като законът не се интересува от тези факти, а само от факта на извършеното преди образуването на изпълнителното производство плащане. По твърдението на жалбоподателя, че плащането извършено по сметка на ЧСИ по наложения от този ЧСИ заповест не попада в хипотезата на чл.433 ал.1 т.1 от ГПК, доколкото ЧСИ не бил банкова институция, длъжникът по изпълнението Г.Я. поддържа, че ЧСИ е държавна институция, стояща по-високо от Български пощи и банките, защото упражнява делегирана му от държавата държавна власт. С това се аргументира и извода, че документите, издавани от ЧСИ за извършените към него плащания имат тежест по-голяма от документите, които удостоверяват съответното плащане, издадени от банката, от пощата или от друг субект, който може да удостоверява това обстоятелство. Цитира се разпоредбата на чл.433 , ал.1 т.1 от ГПК и се аргументира тезата, че предвид че прекратяването става по искане на длъжника, плащането трябва да бъде установено с документи, които не оставят съмнение, че е извършено и че тези документи следва да са официални-квитанция от пощенска станция или писмо от банката или с изходящи от вискателя документи, чиято автентичност е несъмнена /надлежно заверена разписка/. Страната счита, че документите не са изчерпателно изброени и че е достатъчно на СИ /съдебния изпълнител/ да се представи документ/официален или изходящ от вискателя/, който да поставя вън от съмнение факта, че плащане е извършено. От тази гледна точка вискателят заключава, че наложеният от СИ заповест върху вземането, респективно заповестното съобщение, легитимира СИ да получи валидно плащане за погасяване на дълга по образуваното от него дело; че плащането, което трето задължено лице прави на съдебния изпълнител, като внася дължимата сума по сметката на СИ, освобождава третото лице от дълга и има същото погасително действие като плащането, извършено от самия длъжник преди заповеста. Акцентира, че валидността на плащането не зависи от законността на изпълнителния процес и от действителността на

запора. Цитира се и разпоредба от материалния закон чл.75 ал.1 от ЗЗД според която длъжникът се освобождава от задължението си, ако изпълни на кредитора си, на овластено от него, от съда или закона лице, при равнозначност на четирите хипотези и че при изпълнение на което и да е от посочените лица, изпълнението има погасителен ефект по отношение на задължението. Коментира се и разпоредбата на чл.508 ал.3 от ГПК когато принудителното изпълнение бъде насочено срещу вземане на длъжника към трето лице/съответно това вземане се запорира/, третото задължено лице трябва да внесе дължимата сума по сметка на СИ и заключава, че в случая законът е овластил СИ, да приеме изпълнението вместо кредитора и това изпълнение има погасителен ефект, равносilen на това да бъде платено направо от титуляра на вземането и че в същност при запор третото задължено лице няма възможност да плати на титуляра на запорираното вземане тъй като това му е изрично забранено от закона-чл.507 ал.2 от ГПК. Навежда извода, че единствено СИ, наложил запора върху вземането се явява оправомощен, да получи изпълнението на това вземане вместо неговия титуляр. И че от представеното удостоверение №1144 от 25.03.2021г. на ЧСИ С. по негово ИД №368/2020г. се удостоверява, че вземането, за събирането на което е образувано ИД №18/ 2021г. по описа на ЧСИ Б., е платено преди образуването му, предвид на което, правилно ЧСИ Б. е прекратил изпълнителното производство, защото интересът на кредитора е удовлетворен преди образуване на изпълнителното дело. Моли да се потвърди обжалваното постановление и да се присъдят разносните направени в производството, да се приложи в.гр.д. №651/2020г. на ПОС и се конституира като трето лице помагач-ЧСИ С.. Прилага списък на разносните и пълномощно с договор за правна защита и съдействие за адв. А.Ч., с договорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 200лв.

В мотивите си към обжалваните изпълнителни действия /становище/ от ЧСИ В.Б. се излага, че производството по делото е образувано на 12.02.2021г. по молба на вискателката М. Р. СЛ. чрез адв.М.В. и приложен изпълнителен лист, издаден от 04.02.2021г. по гр.д. №651/2020г. по описа на Окръжен съд Пазарджик срещу длъжника Г. ИВ. ЯК. за парично вземане. Твърди се, че по делото на 11.03.2021г. е постъпила молба от длъжника с искане изпълнителното производство да бъде прекратено поради погасяване на

задължението преди образуване на изпълнителното производство, с приложен документ за плащане-вносна бележка за платена сумата по цитирания изпълнителен лист по сметка на ЧСИ С. по негово ИД №368/20г., запорно съобщение от ЧСИ С. по негово ИД №368/20г., а в последствие е представено удостоверение от ЧСИ №1144 от 25.03.2021г. за потвърждаване на посочените факти. Въз основа на изложеното ЧСИ приема, че длъжникът е заплатил сумата по изпълнителния лист, въз основа на който е образувано ИД №18/2021г. и то преди неговото образуване, по сметка на ЧСИ С., след получаване на запорно съобщение на основание чл.507 от ГПК, поради което изпълнителното производство е прекратено. Счита, че жалбата е допустима, но по същество неоснователна. По отношение на твърденията на жалбоподателя, че не е налице прекратително основание по чл.433 ал.1 т.1 от ГПК, ЧСИ е приел, че е налице извършено плащане от страна на длъжника Я. преди образуване на настоящото изпълнително дело, позовавайки се на чл.75 от ЗЗД за освобождаването на длъжника от задължението си, ако изпълни на кредитора си, както и на упълномощено от него, от съда или закона лице; че в случая е налице овластяване от страна на закона плащането да бъде прието от СИ, наложил запор на вземането на взыскателката С., като след получаването на запорното съобщение от ЧСИ С., е придобил качеството на трето задължено лице-длъжник на длъжника в производството, в което е наложен запора и съгласно чл.508 от ГПК единствената възможност за него е да плати на СИ/съдебния изпълнител/, а не на своя кредитор-като забрана за такова плащане е предвидена в чл.507. ал.2 от ГПК и се съдържа в самото запорно съобщение. Навежда извода, че при насочване на принудителното изпълнение по отношение на вземанията на длъжника към трети лица, законът овластява СИ да приеме изпълнението вместо длъжника и че това изпълнение има същия погасителен ефект, както и плащането направо на титуляра на вземането. Коментира се и представена разписка №0200012111896224 от 11.12.2020г. съгласно която сумата от 200лв е внесена по сметка на ЧСИ С. след направен запор по неговото ИД №368/20г. с което се погасява вземането на М.С. по гр.д.№651/20г. на ОС-Пазарджик спрямо Г.Я., като документът удостоверява плащане преди образуване на изпълнителното дело, с което сумата по ИЛ/изпълнителен лист/ да е внесена за взыскателя и че не са необходими други реквизити на платежния документ. Посочва, че единственият извод е, че сумата в размер на 200лв по ИЛ,

/изпълнителен лист/ №260005 от 04.02.2021г. на Окръжен съд Пазарджик по в.гр.д.№ 651/ 2020г. въз основа на който е образувано ИД №18/2021г. е внесена за вискателя и то преди образуването на посоченото ИД и доколкото нормата на чл.433 ал.1 т.1 от ГПК не прави изчерпателно изброяване на документите, доказващи извършено плащане, поради което и в тази връзка следва да се приеме като такъв документ приложеното в оригинал удостоверение на ЧСИ С., №1144 от 25.03.2021г. по ИД №368/2020г. съдържащо потвърждение на изложените от ЧСИ факти. По въпроса повдигнат от жалбоподателката-вискател за дължимостта и събирането на разноските в изпълнителното производство и след това да е прекратено изпълнението при надлежно образувано такова, ЧСИ посочва, че разноските са за сметка на вискателя когато производството се прекрати на основание чл.433 от ГПК, както е процедирано в случая поради което последните са за сметка на жалбоподателката. Моли да се остави в сила процесното Постановление.

Пазарджишкият окръжен съд за да се произнесе взе в предвид следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна в изпълнителното производство-вискател по изпълнението и против подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител-постановление за прекратяване на принудителното изпълнение и в предвидения двуседмичен срок.Следва да се отбележи, че прекратителното постановление на ЧСИ Б. е изпратено по електронна поща до вискателката, като на 10.04.2021г. е потвърдено получаването му от пълномощника й адв.М.В./л.52/, а жалбата е подадена на дата 23.04.2021г. В този смисъл въззивният съд намира, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Установява се, че на 12.02.2021г. пред ЧСИ В.Б. е подадена писмена молба от вискателя М. Р. СЛ. чрез пълномощника си адв.М.В., вх.№566, с искане да бъде образувано изпълнително дело срещу длъжника Г. ИВ. ЯК., ЕГН-***** от с.Л., община Панагюрище, облП. за събиране на парично вземане в размер на 200лв съдебно-деловодни разноски за което е издаден изпълнителен лист №260005 от 04.02.2021г. по в.гр.д.№651/2020г. по описа на

Окръжен съд П. въз основа на разпореждане на същия съд №260227 от 04.02.2021г. Сумата е присъдена с определение на Пазарджишки окръжен съд №260056 от 01.10.2020г. по същото дело, като по реда на чл.248 от ГПК с определение №260178 от 10.12.2020г. съдът е оставил без уважение молбите на страните за изменение на определението по разноските по делото от 01.10.2020г, тоест вземането е станало изискуемо на 10.12.2020г. По така направеното искане е образувано изпълнително дело №18/2021г. по описа на ЧСИ Б. и е разпоредено да се изпрати покана за доброволно изпълнение до длъжника, изискани са справки, приети са от ЧСИ авансови такси и разноски по изпълнението от 92.50лв и 400лв адвокатско възнаграждение. Установява се, че по образувано през 2020г. изпълнително дело №20208850400368 по описа на ЧСИ Г. С., с район на действие Окръжен съд Пазарджик на 14.10.2020г. е наложен заповед върху настоящи и бъдещи вземания на длъжника М. Р. СЛ. /взискателката по ИД №18/2021г./ от Г. ИВ. ЯК. във връзка с въззивно производство по в.гр.д.№651/2020г. и постановеното съдебно определение №260056 от 01.10.2020г. на Окръжен съд П. до размера на сумата от 2556.29лв ведно с лихви, такси и разноски, като заповедното съобщение е изпратено и получено от Г. ИВ. ЯК. на същата дата. Към момента на издаване /06.10.2020г./ и на получаване /14.10.2020г./ на заповедното съобщение, е постановено определение от Пазарджишки окръжен съд №260056 от 01.10.2020г. с което Я. е осъден да заплати на С. разноски от 200лв. На основание чл.508 ал.1 от ГПК е направено изявление от адвокат С., пълномощник на Я. по в.гр.д.№651/2020г. по описа на ОСП. /л.33/ от 15.10.2020г. с което пълномощника на третото задължено лице признава от името на представлявания Я., че признава вземането на М.С. за разноски по в.гр.д.№ 651/20г. в размер на 200лв, за което е наложен заповед, и се декларира, че ще бъде изпълнено незабавно след влизането в сила на определение №260056 от 01.10.2020г. Представителната власт на адв. С. по процесното гражданско дело като пълномощник на Г.Я., по което страна е и М.С., е призната и зачетена от въззивния съд и спор по този въпрос не е възникнал /виж мотивите към определение №260178 от 10.12.2020г./, поради което пререшаването му е недопустимо. Издадено е удостоверение от ЧСИ С. изх. №1144 от 25.03.2021г., по ИД №368/2020г., че по така наложения заповед, на 14.12. 2020г. или 4 дни след влизане в сила на определение №260056, третото задължено лице Г.Я. е изпълнило заповедта като е превело сумата от 200лв по

специалната сметка на ЧСИ С. по което дело страна е М.С., имаща качеството на длъжник по изпълнението. С молба от 11.03.2021г. длъжникът Я. чрез пълномощника си адв. Ч. е поискал от ЧСИ преразглеждане на постановлението си за разноските по изпълнението поради извършено плащане на вземането по издадения изпълнителен лист преди образуване на изпълнителното производство, ако не бъде прекратено производството, каквото искане е направено, като е представеното издаденото от ЧСИ С. удостоверение /л.41/.

С постановление изх.№1847 от 30.03.2021г. /л.43/ ЧСИ Б. е прекратил производството по изпълнително дело №18/2021г. поради изчерпване предмета на изпълнение и плащане на всички дължими суми на страните. За да постанови този резултат, ЧСИ е отчел разпоредбата на чл.433 ал.1 т.1 от ГПК и като е съобразил представените документи- молба №965 от 11.03.2021г. от пълномощника на длъжника адв. А.Ч.; заповното съобщение, изявлението на длъжника, разписка №0200012111896224 от 11.02.2020г. /вносна бележка по банкова сметка на ЧСИ С. в размер на 200лв с вносител Г. ИВ. ЯК. с основание-разноски по гр.д.№651/20г. на Окръжен съд Пазарджик за М. Р. С., запорирани по ИД№368/20г./, е направил непротиворечив извод, че сумата по изпълнителния лист от 200лв е внесена по сметката на ЧСИ С. след направен запов по негово ИД №368/20 с което се погасява вземането на М.С. по гр.д.№651/2020г. на ОС-Пазарджик спрямо Г.Я.. Посочено е още, че документът от банката следва да удостоверява плащане преди образуване на изпълнителното дело, с което сумата по изпълнителния лист да е внесена за вискателя и без да са необходими други реквизити на платежния документ. Счита, че единствения извод който може да се направи е, че сумата от 200лв по ИЛ №260005 от 04.02.2021г. на Окръжен съд Пазарджик по в.гр.д. №651/2020г. въз основа на който е образувано настоящото ИД №18/2021г., **е внесена за вискателя и то преди образуване** на настоящото производство, поради което производството следва да се прекрати.

Тези доводи напълно се споделят от въззивната инстанция.

Хипотезата на прекратяване на изпълнителното производство поради извършено плащане за вискателя от страна на длъжника е предвидена в разпоредбата на чл.433 ал.1 т.1 от ГПК. Същата не предполага никакви

специфични правни проблеми за прилагането ѝ. Според разпоредбата изпълнителното производство се прекратява когато длъжникът представи разписка, надлежно заверена, или квитанция от пощенска станция или писмо от банка, от които се вижда, че сумата по изпълнителния лист е платена или внесена за вискателя преди образуването на изпълнителното производство. Начините на плащане и институциите чрез които това да стане, посочени в нормата са примерно изброени. Важното е да се установи по несъмнен начин, че плащането е извършено надлежно за вискателя. Когато обаче вискателят е длъжник по друго висящо изпълнително дело плащането може да се извърши на кредитора на този вискател, имащ качеството и на длъжник. Плащането на кредитора на вискателя се приравнява на плащане за вискателя, доколкото плащането служи едновременно с това и за удовлетворяване на кредитора на вискателя. По този начин вискателят намалява задължението си към него по другото изпълнително дело. **Такова плащане е също в интерес на вискателя и е за вискателя.** Още повече, че длъжникът е длъжен да направи такова плащане когато той има качеството и на трето задължено лице по наложен заповест върху вземане на титуляра на вземането, което задължение той има към първоначалния вискател. Третото задължено лице в случая не може да изпълни директно на вискателя тъй като заповестта го задължава да плати на органа, който е наложил заповеста. В случая това е ЧСИ С.. Отказът без основание да плати или ако плати директно на този кредитор М.С. би довело до отговорност по реда на ГПК и ЗЗД. Признавайки вземането на С. и погасявайки го по начина указан в заповестното съобщение Я. добросъвестно и реално е изпълнил задължението си да плати „за вискателя“. В тази хипотеза ЧСИ е надлежният орган на когото следва да се преведе дължимата по заповест сума е след което той разполага с властнически правомощия какво да направи с нея-да остане за длъжника С. или да я преведе на кредитора на С. в погасяване на нейното задължение към него. И в двата случая длъжникът Я. е изправна страна и той реално е погасил задължението си което има към С. само 4 дни след като вземането е станало изискуемо и подлежащо на принудително изпълнение, както и е изпълнено 1месец и 22дни преди са бъде издаден изпълнителния лист за процесната сума и два месеца преди да бъде образувано изпълнителното производство за събирането му от ЧСИ. Нещо повече, кредиторката М.С. е била напълно наясно, че вземането ѝ от Г.Я. е погасено чрез плащане извършено по

наложен върху него заповор от ЧСИ Г. С., във връзка със задължение на С. към взыскателя НАП -Пазарджик и Община Пазарджик по изпълнително дело №368//2020г., по което дело същата има качеството на длъжник и по което дело има данни както за наложения заповор върху вземането ѝ от Я., така и извършено плащане по заповора, тоест налице е знание на кредиторката М.С. за погасяването на вземането ѝ от Я. чрез плащане по наложен заповор още на 14.12.2020г. поради което изобщо не е имала основание да образува изпълнително производство срещу Я. за същото това вземане след като същото е погасено чрез плащане за нея.

Следователно налице е хипотезата на чл.433 ал.1 т.1 от ГПК като е извършено фактическо плащане на сумата от 200лв по изпълнителен лист №260005 от 04.02.2021г. издаден по в.гр.д.№651/2020г. по описа на ОСП. като плащането е извършено за взыскателката/кредиторката/ М.С. по банковата сметка на ЧСИ Г. С. в изпълнение на наложен заповор върху това вземане от задълженото по заповора лице -Г.Я..

Предвид изложеното обжалваното постановление като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Фактическата обстановка е изяснена от данните, съдържащи се в кориците на изпълнителното дело №18/2021г. по описа на ЧСИ Б. и тези по приложените към жалбата документи. Налице са надлежни упълномощавания на адвокат С. и на адв.А.Ч. да представляват длъжника Я., като пълномощното на адв.С. е от преди образуване на изпълнителното дело и е нотариално заверено, а това на А.Ч. е от връчване на поканата за доброволно изпълнение. Твърденията за липса на физически контакт между длъжник и пълномощник и невъзможност да се изготвят и подпишат пълномощните са несъстоятелни тъй като не са подкрепени с каквито и да било доказателства, а освен това този факт в случая е без значимо правно значение доколкото се касае за извършено от длъжника плащане за взыскателя, в който случай съдебният изпълнител, е длъжен и служебно да прекрати изпълнителното производство при констатирано плащане за взыскателя на сумата от изпълнителния лист. В случая такова плащане е налице. Платежното нареждане/вноска бележка/ съдържа онази минимално необходима и достатъчна информация за това за какво плащане става дума, в полза на кого,

от кого и защо. В тази връзка в основанието за плащане към разписката от 11.12.2020г. е записана най-съществената и достатъчна информация за погасяването вземане-200лв разноси по гр.д.№651/2020г. на ОС-Пазарджик за М. Р. С., запорирани по ИД №368/20г. от ЧСИ С.. Плащането на ЧСИ е надлежно и се приравнява на плащане на вискателя С., доколкото чрез това плащане същата освен че получава сумата, но предвид задължението, което има към друг кредитор, тази сума едновременно служи и за погасяване на задължението ѝ към този друг кредитор предвид наложения заповор върху това вземане. Плащането е напълно валидно, признато е от ЧСИ С. и ЧСИ Б., липсват данни сумата реално да не е постъпила по неговата особена сметка.

Без значение е дали е извършено изявление по чл.508 от ГПК от страна на задълженото лице или негов пълномощник, тъй като чрез последващи фактически действия -превеждане на вземането което третото лице има към длъжника С. по сметката на ЧСИ наложил заповора върху това вземане, фактически вземането се признава и заповорът реално се изпълнява. Неоснователни са оспорванията на истинността и съдържанието на представените преписи. Простото заявяване че се оспорват като документи, не е достатъчно основание за откриване на производството по оспорването им в хипотеза на липса на изложени обстоятелства какво точно се оспорва, защо се оспорва, в какво се изразява оспорването. Твърдението на жалбоподателката С., че не ѝ е връчено уведомлението за събрани от Я. 200лв като трето задължено лице към С. е неоснователно. Документът е издаден на 25.03.2021г. и е приложен в кориците на ИД №18/2021г. и е цитиран в Постановлението за прекратяване, изх.№1847/30.03.2021г., тоест същият е бил на разположение на страните по изпълнението и ЧСИ няма задължение да им го връчва. Неоснователен е довода, че към момента на изпращането на заповорното съобщение до Я., задължението му към С. не е съществувало, защото от една страна заповорът е насочен към точно определено вземане, което е било първоначално определено по основание и по размер още с определение на въззивния съд №260056 от 01.10.2020г. по в.гр.д. №651/2020г.-200лв разноси платими от Я. в полза на М.С., тоест налице е признато парично вземане в полза на един правен субект срещу друг правен субект, което съществува, но не е влязло в законна сила. Влизането му в сила и ставането му изискуемо е станало на 10.12.2020г. по повод произнасяне по

молба по чл.248 от ГПК, в резултат на което запорът който касае както настояща така и бъдещи вземания на длъжника С. от третото задължено лице Я., може успешно да бъде изпълнен чрез превод на заповираната сума по сметката на ЧСИ,² наложил заповра с което плащането в полза за взиискателя С. преди образуването на изпълнителното дело е налице. Плащането е за нея тъй като тя е кредитор на това вземане с отчитане на особеността, че последната наред с това е и длъжник по вземане на друг кредитор, тоест заповрът е изпълнен по отношение на ликвидно, изискуемо и секвестрируемо вземане на длъжника С. и не може да бъде определено като нищожен поради липса на предмет. В допълнение следва да се отбележи, че заповрът върху банкови сметки на длъжника представлява заповр върху вземания на длъжника по сметка в банка, респективно заповр върху вземания на длъжника по смисъла на чл.450а, съответно чл.450 ал.3 от ГПК. Заповрът върху вземания на длъжника представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително удовлетворяване на взиискателя, като се забранява на длъжника да се разпорежда с вземането, а на третото задължено лице - да плаща на длъжника. Заповрът върху вземане обезпечава изпълнението, **като запазва принадлежността на вземането към имуществото на длъжника**, осуетява погасяването на вземането чрез плащане, извършено в полза на длъжника, и задължава третото лице да пази заповираните суми /чл.507 ал.3/ /. Съгласно разпоредбите на чл.450 ал.3 и чл.507 от ГПК заповрът върху вземания на длъжника спрямо третото задължено лице, включително по сметка в банка, се счита наложен от деня, в който му е връчено заповрното съобщение. От този момент третото задължено лице има задълженията на пазач по отношение на сумите, съгласно 507 ал.3 от ГПК. Ако към датата на налагане на заповра наличните в банковата сметка суми са недостатъчни за изплащане на задължението, то заповрът има действие, както по отношение на наличните авоари по сметката, така и по отношение на последващите постъпления общо до размера, посочен в заповрното съобщение.

В жалбата се оспорва истинността на документите, носещи подписа на Я. и на лицата действали като негови пълномощници като платежно нареждане, заповрно съобщение, уведомление на ЧСИ в полза на Я., че признава задължението си към С., разписка за получено заповрно съобщение,

адвокатски пълномощници, удостоверение за получени 200лв.

Исканията са неоснователни и като неотносими към предмета на спора. В конкретния случай водещи са четири факта- установено по основание е размер парично вземане на С. дължимо от Я., наложен заповор върху това изискуемо вземане дължимо от Я., извършено плащане от третото задължено лице Я. на вземането на С. по сметката на ЧСИ наложил заповора преди образуването на изпълнителното дело с предмет събиране на същото вземане и прекратяване на изпълнението поради плащане.

Жалбоподателят не оспорва, че няма фактическо плащане на вземането си което има от длъжника Я. по заповорно съобщение на ЧСИ по другото дело по което настоящият кредитор С. има качеството на длъжник и дължи парични суми на двама кредитори.

С образуваното изпълнително производство и с подаването на настоящата жалба вискателката С. преследва два интереса-първо да принуди длъжника Г.Я. да плати два пъти едно и също задължение, което има към вискателката С.-веднъж като задължение по наложен заповор върху същото това вземане на трето задължено лице и който заповор е изпълнен от Я. по ИД №368/2020г. /по това дело С. дължи на вискателите парично вземане от 2556.29лв, тоест веднъж да погаси част от задължението си от 200лв към кредиторите/ и втори път Я. да плати същата сума по ИД №18/2021г. с вискател С. или С. да получи за едно и също нещо двойно плащане-сумата от общо 400лв което е недопустимо и представлява неоснователно обогатяване за лицето. В случая категорично не е налице хипотезата “който плаща зле, плаща два пъти“ защото задължението е погасено в изпълнение на наложен заповор от ЧСИ и то още преди образуване на ИД №18/2021г., което е прекратено поради извършено плащане. На второ място вискателката С. иска на натовари длъжника Я. със заплащане на разноските по изпълнението, при положение, че същите не са дължими от длъжник в хипотеза на плащане извършено преди образуване на изпълнителното дело. Налице е явна недобросъвестност на кредитора С. в хипотеза на погасено по реда на чл.433 ал.1 т.1 от ГПК парично вземане, което има към длъжника, чрез плащане за вискателката, извършено на ЧСИ по наложен заповор върху вземането от длъжника Я./трето задължено лице/. Следва да се отбележи, че изброяването

на начините и институциите чрез които да се установи плащане или внасяне на вземането за взискателя е примерно и че всеки един способ за плащане следва да бъде признат за валиден и достоверен, и надежден стига да създава съответните правни гаранции в това отношение.

В този смисъл не се налага събиране на исканите от взискателя-жалбоподател доказателства като неотносими към конкретния предмет на изследване във въззивното производство, както и характера и естеството на правния спор. Това се отнася и за исканията направени в писменото становище /възражения по жалбата/ на насрещната по спора страна.

Предвид изложеното обжалваното Постановление на ЧСИ Б. е валидно, допустимо и по същество правилно като не са налице пороци на същото взирани във въззивната жалба, поради което ще следва да се потвърди изцяло.

При този изход на делото в полза на Г.Я. ще следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 200лв заплатени в брой за настоящата инстанция

Водим от горното и на основание чл.437 ал.1-ал.4 от ГПК, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ направените доказателствени искания от страните в производството.

ПОТВЪРЖДАВА Постановление на Частен съдебен изпълнител /ЧСИ/ В.Б., рег.№886 по КЧСИ, с район Окръжен съдП. с изх.№1847/30.03.2021г., постановено по изпълнително дело №18/2021г./ ИД №20218860400018/, с което е прекратено производството по изпълнителното дело поради изчерпване предмета на изпълнение и плащане на всички дължими суми на страните.

ОСЪЖДА М. Р. СЛ., ЕГН-***** от грП. ул.“З.“ №1, ДА ЗАПЛАТИ в полза на Г. ИВ. ЯК., ЕГН-***** от с.Л., ул.“В. В.“ №8, общ. Панагюрище, облП. със съдебен адрес в грП. ул. “Е.“ №8 чрез адв. А.Ч.

от АКП. сумата от 200лв /двеста лева/ разноси за настоящото производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____